

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 21 sierpnia 1957 r.

Nr 67

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

407 — nr 270 z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie lokalizacji inwestycji 589

ZARZĄDZENIA:

- 408 — Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. — Przepisy o lokalizacji inwestycji 589
- 409 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lipca 1957 r. w sprawie ustalenia statutu wzorcowego ochotniczej straży pożarnej 595
- 410 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 25 lipca 1957 r. w sprawie warunków i trybu udzielania zezwoleń na obsługiwane aparatów do wyświetlania filmów 600
- 411 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 2 sierpnia 1957 r. o zmianie zarządzenia z dnia 29 kwietnia 1957 r. w sprawie przekazania prezydium wojewódzkich rad narodowych niektórych uprawnień 604

407

UCHWAŁA Nr 270 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1957 r.

w sprawie lokalizacji inwestycji.

§ 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są uzyskać decyzję o lokalizacji:

- 1) ogólnej — dla ważniejszych inwestycji budowlanych, określającą w sposób przybliżony miejsce wykonania zamierzonej inwestycji (np. osiedle, miasto, powiat), a dla inwestycji liniowych — ogólny przebieg trasy z wymienieniem punktów krańcowych i ważniejszych miejscowości na trasie,
- 2) szczegółowej — dla inwestycji budowlanych, określającą teren, na którym inwestycja ma być wykonana, z podaniem granic, powierzchni oraz w miarę potrzeby ustalającą urbanistyczno-architektoniczne i budowlane warunki, które mają być spełnione przy jej realizacji, a dla inwestycji liniowych dokładny przebieg tych linii.

§ 2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w zakresie lokalizacji ogólnej i Prezes Komitetu

do Spraw Urbanistyki i Architektury w zakresie lokalizacji szczegółowej określają inwestycje, które wymagają decyzji o lokalizacji, organy właściwe do wydawania decyzji lokalizacyjnych oraz zasady i tryb postępowania w tych sprawach. Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury określa również przypadki, w których załesienie oraz zmiana przeznaczenia nieruchomości bez dokonania inwestycji wymaga, ze względu na interes publiczny — decyzji organu właściwego do ustalenia lokalizacji szczegółowej.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Prezesowi Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury oraz wszystkim ministrom.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

408

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW I PREZESA KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 29 lipca 1957 r.

Przepisy o lokalizacji inwestycji.

Na podstawie § 2 uchwały nr 270 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie lokalizacji inwestycji (Monitor Polski Nr 67, poz. 407) zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Lokalizacja ogólna.

§ 1. Lokalizację ogólną ustala się dla zamierzonej inwestycji stanowiącej całość gospodarczą i realizowanej na jednym terenie.

§ 2. Projekt lokalizacji ogólnej inwestycji opracowuje inwestor, a ustala lokalizację ogólną organ wymieniony w § 4.

§ 3. 1. Ustalenia lokalizacji ogólnej wymaga budowa:

- 1) zakładów przemysłowych, objętych planem centralnym, z wyjątkiem szybów naftowych,
- 2) elektrowni cieplnych,
- 3) linii kolejowych (normalnotorowych i wąskotorowych),
- 4) dróg państwowych,

- 5) instytutów naukowo-badawczych,
- 6) wszystkich inwestycji, zakwalifikowanych przez inwestora centralnego jako specjalne.

2. Nie wymagają ustalenia lokalizacji ogólnej te inwestycje spośród wymienionych w ust. 1, które zostały wymienione imiennie z ustaleniem lokalizacji ogólnej w zatwierdzonym wieloletnim planie gospodarczym.

§ 4. 1. Organem właściwym do ustalenia lokalizacji ogólnej inwestycji jest prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (województwa komisja planowania gospodarczego) dla wszystkich inwestycji wymagających ustalenia lokalizacji ogólnej, z wyjątkiem inwestycji wymienionych w ust. 2, zastrzeżonych do kompetencji Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

2. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów jest właściwa do ustalania lokalizacji ogólnej budowy:

- 1) zakładów przemysłowych o zatrudnieniu powyżej 400 osób,
- 2) elektrowni ciepłych o mocy powyżej 100 MW,
- 3) linii kolejowych normalnotorowych,
- 4) dróg państwowych, mających ogólnopństwowe znaczenie ekonomiczno-komunikacyjne (ważniejsze drogi łącznikowe w sieci dróg państwowych, drogi służące do ruchu tranzytowego między sąsiadującymi państwami, drogi wylotowe na teren sąsiadujących państw),
- 5) instytutów naukowo-badawczych,
- 6) wszystkich inwestycji, zakwalifikowanych przez inwestora centralnego jako specjalne,
- 7) inwestycji, których lokalizacja ogólna nie została ustalona przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej ze względu na rozbieżność stanowisk.

§ 5. 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o prezydium wojewódzkiej rady narodowej, należy przez to rozumieć również Prezydium Rad Narodowych m. st. Warszawy, Łodzi, Krakowa, Poznania i Wrocławia.

2. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o prezydium powiatowych rad narodowych, należy przez to rozumieć również prezydium miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie.

§ 6. Projekt lokalizacji ogólnej inwestycji inwestor powinien opracować w zasadzie co najmniej w dwóch wariantach, różniących się między sobą w sposób zasadniczy, w celu wyboru prawidłowej lokalizacji z punktu widzenia kosztów realizacji i eksploatacji inwestycji.

§ 7. 1. Do wniosków o ustalenie lokalizacji ogólnej inwestorzy obowiązani są dołączyć:

- 1) dwa egzemplarze nie zatwierdzonych jeszcze założeń inwestycji,
- 2) opinię prezydium właściwej terenowo wojewódzkiej rady narodowej (województwa komisja planowania gospodarczego) — w przypadkach, gdy wniosek lokalizacyjny jest kierowany do Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, lub opinię prezydium właściwej terenowo powiatowej rady narodowej (powiatowa komisja planowania gospodarczego) — w przypadkach, gdy lokalizacja ogólna jest ustalana przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej,

- 3) opinię inwestora szczebla bezpośrednio wyższego — w przypadku, gdy z wnioskiem o ustalenie lokalizacji ogólnej nie występuje inwestor centralny.

2. Do wniosków o ustalenie lokalizacji ogólnej inwestycji specjalnych Ministerstwa Obrony Narodowej inwestorzy obowiązani są dołączyć materiały, które określi instrukcja Ministra Obrony Narodowej, wydana w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesem Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury.

§ 8. W przypadkach gdy Komisja Planowania przy Radzie Ministrów zwróci się do prezydiów wojewódzkich rad narodowych (wojewódzkie komisje planowania gospodarczego) o opracowanie dodatkowych wariantów lokalizacji ogólnej niezależnie od wariantów opracowanych przez inwestorów zgodnie z § 6 — inwestorzy obowiązani są przedstawić prezydium wojewódzkich rad narodowych (wojewódzkie komisje planowania gospodarczego) potrzebne dane dotyczące projektowanych inwestycji.

§ 9. Dowodem ustalenia lokalizacji ogólnej jest zaświadczenie lokalizacyjne, wydane przez właściwy organ na formularzu sporządzonym według wzoru stanowiącego załącznik nr 1.

§ 10. Wnioski o ustalenie lokalizacji ogólnej przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów składa się za pośrednictwem inwestora centralnego. Wnioski te kieruje się do Departamentu Koordynacji Planów Gospodarki Terenowej lub do Komisji Lokalizacyjnej przy Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, jeżeli inwestycja została zakwalifikowana przez inwestora centralnego jako specjalna.

§ 11. Rozpatrzenie wniosku o ustalenie lokalizacji ogólnej inwestycji powinno nastąpić w ciągu miesiąca od daty złożenia wymaganych materiałów (§ 7).

Rozdział II.

Lokalizacja szczegółowa.

Przepisy ogólne.

§ 12. 1. Projekt lokalizacji szczegółowej opracowuje inwestor.

2. Projekt lokalizacji szczegółowej ośrodka gospodarczego spółdzielni produkcyjnej oraz poszczególnych obiektów budowlanych w tym ośrodku opracowuje ogólne zebranie członków spółdzielni produkcyjnej przy pomocy konsultantów powiatowych zarządów rolnictwa oraz architektów powiatowego. Zasady współpracy konsultantów z ogólnym zebraniem członków spółdzielni produkcyjnej ustala Minister Rolnictwa oraz Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury.

§ 13. Lokalizacja szczegółowa wymaga zatwierdzenia przez właściwy organ, wymieniony w § 16.

§ 14. Zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej wymagają:

- 1) wszystkie budowy oraz odbudowy,
- 2) rozbudowy i przebudowy, których wykonanie związane jest:
 - a) z powiększeniem terenu dotychczas użytkowanego,
 - b) z powiększeniem intensywności zabudowy,
 - c) ze zmianą układu plastycznego,
 - d) ze zmianą użytkowania istniejących budynków,

- 3) nowe urządzenia wodno-melioracyjne oraz rozbudowa urządzeń istniejących, polegająca na wykonaniu nowych rowów otwartych lub urządzeń naziemnych — na obszarze miast, osiedli i innych terenów o skupionej zabudowie,
- 4) zalesianie na obszarze miast i stref podmiejskich oraz osiedli.

§ 15. Od obowiązku zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej są zwolnione:

- 1) rozbudowa i modernizacja torowisk w granicach terenów kolejowych, dokonywana bez zmiany ilości torów na szlaku lub ich prześwietu oraz sposobu trakcji,
- 2) budowa urządzeń techniczno-eksploatacyjnych w granicach terenów kolejowych, jak nastawni poza terenami miast, posterunków blokowych, domków torowych i przejazdowych, budynków przy torach dla kanalarzy, służby ruchu, służby drogowej i drezyn oraz punktów kontrolnych,
- 3) inwestycje w granicach lotnisk i szybowisk — z wyjątkiem budynków administracyjnych, mieszkalnych i kulturalno-socjalnych oraz inwestycji zwiększających ograniczenia zabudowy poza lotniskami i szybowiskami,
- 4) inwestycje o charakterze techniczno-eksploatacyjnym w portach oraz na drogach wodnych śródlądowych, jak tory i nawierzchnie na nabrzeżach, wieże oświetleniowe na falochronach, instalacje sygnalizacyjne — z wyjątkiem linii telefonicznych, wykraczających poza tereny podlegające administracyjnie inwestorowi, prace z zakresu regulacji, wykonywane w zbiornikach wodnych — korytach rzek oraz takie prace na ich brzegach, które nie wpływają na przebieg i ukształtowanie tych brzegów; natomiast wymagają zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej ogrodzenia portów, magazyny, wieże oświetleniowe na terenie portów itp.,
- 5) budowa urządzeń techniczno-eksploatacyjnych i małych budynków (o kubaturze do 250 m³) z nimi związanych, jak podstacje, pompownie, wagi wagonowe, budki strażnicze, budynki sanitarne — w obrębie istniejących zakładów przemysłowych oraz w obrębie zamkniętych kompleksów wojskowych; zwolnienia tego nie stosuje się do zakładów przemysłowych, które zostały powiadomione o decyzji co do ich likwidacji lub przeniesienia na inny teren,
- 6) budowa urządzeń techniczno-eksploatacyjnych dla wydobycia kopalin — w granicach istniejących obszarów górniczych,
- 7) budowa osad nadleśniczych i leśniczych na terenach państwowego gospodarstwa leśnego — poza obszarem miast, osiedli i wsi,
- 8) odbudowa mostów — poza terenami miast i osiedli, polegająca na uzupełnieniu poszczególnych brakujących przęseł,
- 9) rozbudowa linii przewodowych energetyki i łączności, polegająca na zwiększeniu liczby przewodów,
- 10) budowa linii przewodowych niskiego napięcia — w zakresie elektryfikacji wsi,
- 11) wiercenia poszukiwawcze i badawcze.

§ 16. Organami właściwymi do zatwierdzania lokalizacji szczegółowej są prezydium rad narodowych (architekci terenowi), a mianowicie:

- 1) architekci powiatowi (miejscy):

- a) dla inwestycji budowlanych o koszcie poniżej 1.000.000 zł,
 - b) dla inwestycji budowlanych państwowych gospodarstw rolnych i spółdzielni produkcyjnych na obszarach objętych planami zagospodarowania przestrzennego lub innymi planami, sporządzonymi i uzgodnionymi z właściwym architektem terenowym w myśl obowiązujących przepisów,
 - c) dla inwestycji budowlanych ośrodków gospodarczych spółdzielni produkcyjnych,
 - d) dla inwestycji wodno-melioracyjnych oraz zalesień,
- 2) główni architekci województw — w pozostałych sprawach, nie wymienionych w pkt 1,
 - 3) Naczelny Architekt Warszawy oraz główni architekci miast — we wszystkich sprawach.

§ 17. W sprawach lokalizacji szczegółowej architekci terenowi współpracują z właściwymi terenowymi komisjami planowania gospodarczego.

§ 18. Dowodem zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej jest zaświadczenie, wydane przez właściwy organ według wzoru stanowiącego załącznik nr 2.

§ 19. Lokalizacja szczegółowa inwestycji kolejowych i drogowych może dotyczyć poszczególnych odcinków tras lub ograniczać się do poszczególnych elementów węża, jak np. wiadukt, łącznica, stacja rozrządowa, postojowa, ładunkowa lub osobowa. Ustalenie lokalizacji szczegółowej w tych przypadkach następuje na podstawie koncepcji całości węża.

§ 20. Przy zatwierdzaniu lokalizacji szczegółowej budownictwa osiedlowego dopuszczalne jest określenie terenu bez jednoczesnego dokładnego oznaczania jego granic. Dokładne określenie tych granic dokonywane jest w takim przypadku przez głównego architekta przy akceptacji planu urbanistycznego, stanowiącego część projektu wstępnego inwestycji.

§ 21. Określenie rodzaju inwestycji i ich usytuowania w sporządzonych przez inwestorów planach urbanistycznych w skali 1:1.000 lub większej, akceptowanych przez głównych architektów, równoznaczne jest z zatwierdzeniem lokalizacji szczegółowej poszczególnych budowli, oznaczonych na tych planach.

§ 22. Inwestorzy zobowiązani są do uzyskania zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej inwestycji w pierwszej fazie prac nad dokumentacją projektowo-kosztorysową tych inwestycji.

Tryb postępowania.

§ 23. Ilekroć w dalszych przepisach mowa jest o „założeniach inwestycji”, należy przez to rozumieć zatwierdzone założenia inwestycji, zawierające ustalenie lokalizacji ogólnej.

§ 24. 1. W sprawach lokalizacji szczegółowej wszystkich inwestycji — z wyjątkiem określonych w §§ 29 — 31 — inwestorzy zwracają się do właściwego architekta terenowego o wskazanie terenu i składają:

- 1) założenia inwestycji,
- 2) przybliżone określenie wielkości potrzebnego terenu oraz — w miarę potrzeby — określenie wymagań, którym te-

ren powinien odpowiadać, i ograniczeń, które inwestycja spowoduje w użytkowaniu terenów sąsiednich (np. strefy ochronne, ograniczenia wysokości zabudowy).

2. W miarę możliwości inwestorzy mogą równocześnie przedstawiać swoje propozycje lokalizacyjne wraz z mapami określonymi w § 28 pkt 2.

3. W razie zamierzonego stosowania dokumentacji typowej zamiast założeń inwestycji należy złożyć dokument stwierdzający lokalizację ogólną oraz przedstawić projekt typowy lub powołać się na odpowiednią pozycję katalogu dokumentacji typowej.

4. W sprawach budownictwa osiedlowego zamiast założeń inwestycji wystarczy złożenie dokumentów stwierdzających lokalizację ogólną oraz zakres inwestycji (w izbach), wynikający z narodowych planów gospodarczych, a w szczególności z trzechletnich programów budownictwa mieszkaniowego.

5. W sprawach inwestycji Ministerstwa Obrony Narodowej inwestorzy składają materiały, które określi instrukcja Ministra Obrony Narodowej, wydana w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesem Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury.

§ 25. 1. W razie gdy architekt terenowy uzna za właściwą propozycję lokalizacyjną, przedstawioną przez inwestora, bez potrzeby uzyskania dodatkowych uzgodnień i danych, wydaje zaświadczenie lokalizacji szczegółowej. W razie potrzeby architekt terenowy może zażądać dowodów uzgodnienia i danych, o których mowa w ust. 2.

2. W razie uznania propozycji lokalizacyjnej inwestora za niewłaściwą lub w razie braku takiej propozycji architekt terenowy najpóźniej w ciągu 14 dni wskaże inwestorowi jeden lub kilka terenów, na których może być zlokalizowana inwestycja, oraz w miarę potrzeby określi:

- 1) warunki zagospodarowania tych terenów,
- 2) z jakimi organami projektowaną lokalizację należy uzgodnić,
- 3) jakie dane spośród określonych w § 27 inwestor powinien dostarczyć.

3. Po uzyskaniu potrzebnych materiałów inwestor opracowuje projekt lokalizacji.

§ 26. 1. W przypadkach szczególnie trudnych lokalizacji inwestor może powołać komisję w celu wyboru terenu, na którym ma być zlokalizowana inwestycja, oraz uzyskania uzgodnień i danych stosownie do § 25 ust. 2.

2. O powołaniu komisji inwestor zawiadamia architekta terenowego, który może wziąć udział w komisji lub delegować do niej swego przedstawiciela.

§ 27. 1. W zależności od rodzaju inwestycji oraz warunków miejscowych należy co do terenów, na których ma być zlokalizowana inwestycja, uzyskać dane w zakresie:

- 1) topografii,
- 2) fizjografii, dotyczące warunków hydrogeologicznych, ukształtowania i przydatności terenu oraz klimatu lokalnego,
- 3) komunikacji, dotyczące technicznych możliwości obsługi kolejowej oraz powiązań drogowych,

4) energetyki, dotyczące możliwości uzyskania energii elektrycznej, gazu oraz pary i gorącej wody z określeniem ich ilości i parametrów,

5) zaopatrzenia w wodę,

6) odprowadzania i sposobu oczyszczania ścieków,

7) sposobu ochrony powietrza przed zanieczyszczeniem,

8) kooperacji z istniejącymi lub planowanymi obiektami,

9) możliwości zachowania potrzebnych stref ochronnych,

10) dotychczasowego sposobu użytkowania terenu, stanu własności (państwowa, innych instytucji, prywatna), oznaczania terenów, których uzyskanie uzależnione będzie od przydzielenia działek zamiennych, klasy gruntów użytkowanych na cele rolnicze i ogrodnicze oraz możliwości przekazania terenów użytkowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej,

11) konieczności i rozmiarów wyburzeń istniejących budowli.

2. Rodzaj i zakres danych, wymienionych w ust. 1, powinien być w każdym przypadku dostosowany do potrzeb.

§ 28. Do projektu lokalizacji (§ 25 ust. 3) inwestorzy obowiązani są dołączyć:

1) odpisy dowodów uzgodnienia (§ 25 ust. 2 pkt 2) oraz dane (§ 25 ust. 2 pkt 3) albo protokół komisji, o której mowa w § 26,

2) trzy egzemplarze mapy wybranego terenu w skali pozwalającej na jednoznaczne określenie wybranego terenu (1:10.000, 1:5.000 lub większej) — z oznaczeniem w miarę potrzeby: usytuowania terenu i jego ukształtowania oraz możliwości podłączenia do sieci komunikacyjnej, energetycznej, wodnej itp. W razie braku mapy należy dołączyć szkic odpowiadający powyższym wymaganiom.

§ 29. 1. W sprawach lokalizacji szczegółowej:

- 1) odbudowy lub rozbudowy istniejących obiektów,
- 2) inwestycji liniowych,
- 3) inwestycji wodno-melioracyjnych (§ 14 pkt 3),
- 4) zalesień (§ 14 pkt 4) — inwestorzy składają architektowi terenowemu projekt lokalizacji, do którego — prócz materiałów określonych w § 28 — dołączają założenia inwestycji.

2. W sprawach inwestycji liniowych — z wyjątkiem linii telekomunikacyjnych przewodowych oraz linii wysokiego napięcia w zakresie elektryfikacji rolnictwa — mapy, o których mowa w § 28 pkt 2, mogą dotyczyć tylko odcinków linii, stanowiących przejście przez miasta, osiedla i inne tereny o skupionej zabudowie lub ich obejście; prócz tych map należy dołączyć mapy rejonu w skali 1:100.000, 1:50.000 lub 1:25.000 z naniesieniem zamierzonego przebiegu linii.

3. W sprawach zalesień nie obowiązuje złożenie założeń inwestycji, natomiast należy przedstawić wykaz powierzchni, które mają być zalesione z oznaczeniem klasy gruntu.

4. W sprawach określonych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 25 i 26.

§ 30. Zatwierdzenie lokalizacji szczegółowej linii telekomunikacyjnych przewodowych następuje w drodze akcep-

tacji przez architekta terenowego rodzaju tych linii oraz ich dokładnego przebiegu w planach stanowiących część dokumentacji projektowo-kosztorysowej takich inwestycji — bez wydawania zaświadczeń lokalizacji szczegółowej.

§ 31. Zatwierdzenie lokalizacji szczegółowej inwestycji budowlanych państwowych gospodarstw rolnych i spółdzielni produkcyjnych — na obszarach objętych planami zagospodarowania przestrzennego lub innymi planami, sporządzonymi i uzgodnionymi z właściwym architektem terenowym w myśl obowiązujących przepisów — następuje na podstawie wniosków inwestorów, do których dołączone zostały odrisy lub odpowiednie wyrysy z tych planów.

§ 32. Architekt terenowy powinien zwolnić inwestora od obowiązku dostarczenia wymaganych materiałów lub danych, jeżeli sam już nimi rozporządza albo gdy uzna je za zbędne przy zatwierdzaniu lokalizacji szczegółowej.

§ 33. 1. Przy zatwierdzaniu lokalizacji szczegółowej inwestycji o charakterze czasowym należy w zaświadczeniach lokalizacyjnych oznaczać okres trwania wnoszonych obiektów.

2. W razie zamierzonej zmiany obiektów o charakterze czasowym na stałe inwestor obowiązany jest ponownie uzyskać zatwierdzenie lokalizacji szczegółowej.

§ 34. Jeżeliby architekt terenowy przy rozpatrywaniu sprawy lokalizacji szczegółowej stwierdził, że lokalizacja ta według ustalonej lokalizacji ogólnej jest niemożliwa albo budzi zasadnicze zastrzeżenia, obowiązany jest powiadomić o tym inwestora. Jeżeli lokalizacja ogólna ustalona została przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów lub wojewódzką (miejską) komisję planowania gospodarczego, należy równocześnie powiadomić te organy.

§ 35. Rozpatrzenie wniosku o zatwierdzenie lokalizacji szczegółowej (projektu lokalizacji) powinno nastąpić w ciągu 7 dni od daty złożenia wymaganych materiałów.

§ 36. 1. W razie niemożności ustalenia lokalizacji szczegółowej wskutek rozbieżności stanowisk inwestora i architekta powiatowego (miejskiego) inwestor może przedstawić sprawę do decyzji głównego architekta województwa.

2. W razie niemożności ustalenia lokalizacji szczegółowej wskutek rozbieżności stanowisk inwestora i głównego architekta województwa (miasta) inwestor objęty planem terenowym może przedstawić sprawę prezydium wojewódzkiej (miejskiej) rady narodowej, która podejmuje decyzję w porozumieniu z Komitetem do Spraw Urbanistyki i Architektury, a inwestor planu centralnego może przedstawić sprawę przez swego inwestora centralnego do decyzji Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury.

§ 37. W razie zmiany założeń inwestycji po wydaniu zaświadczenia lokalizacyjnego, jeżeli zmiany te mogą wpłynąć na lokalizację szczegółową inwestycji lub warunki ustalone w zaświadczeniu lokalizacyjnym — inwestor obowiązany jest niezwłocznie przedstawić zmienione założenia inwestycji właściwemu architektowi terenowemu w celu powzięcia decyzji co do potrzeby zmiany lokalizacji szczegółowej.

§ 38. W sprawach z zakresu postępowania, nie uregulowanych w niniejszym zarządzeniu, stosuje się przepisy z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341).

Zmiana przeznaczenia nieruchomości.

§ 39. 1. W razie gdy przy zmianie przeznaczenia nieruchomości (gruntu, budynku lub budowli) nie są przewidziane

ne inwestycje wymagające zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej, a zmiana przeznaczenia wpłynęłaby na pogorszenie warunków sanitarnych lub bezpieczeństwa, zmiana taka wymaga decyzji architekta terenowego.

2. Decyzje co do zmiany przeznaczenia nieruchomości, o której mowa w ust. 1, wydają architekci powiatowi (miejscy) stosownie do przepisów o lokalizacji szczegółowej.

3. Decyzje co do zmiany przeznaczenia nieruchomości należy uzyskać przed dokonaniem czynności prawnych i robót powodujących tę zmianę.

4. Wnioski w sprawach zmiany przeznaczenia nieruchomości powinny określać dotychczasowe i proponowane przeznaczenie nieruchomości. Architekt terenowy może w zależności od potrzeby zażądać innych danych.

Rozdział III.

Przepisy końcowe.

§ 40. Zaświadczenia lokalizacji szczegółowej, dotyczące terenów, które dla realizacji inwestycji wymagają wywłaszczenia, uzyskują ważność po uprawomocnieniu się decyzji o wywłaszczeniu.

§ 41. 1. Zaświadczenie lokalizacji szczegółowej traci ważność, jeżeli nie przystąpiono do realizacji inwestycji w okresie bieżącego wieloletniego narodowego planu gospodarczego, a inwestycja nie jest zamieszczona w następnym wieloletnim narodowym planie gospodarczym.

2. Jeżeli nie przystąpiono do realizacji inwestycji w ciągu 3 lat od daty wydania zaświadczenia lokalizacji szczegółowej, architekt terenowy, który wydał zaświadczenie, może po zbadaniu sprawy zaświadczenie to unieważnić.

§ 42. 1. Wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zaświadczenia lokalizacji ogólnej dla inwestycji, podlegających w myśl niniejszego zarządzenia obowiązkowi ustalenia lokalizacji ogólnej, nie zrealizowanych w okresie planu 6-letniego, a przewidzianych do realizacji w planie 5-letnim, zachowują ważność na okres planu 5-letniego.

2. Zaświadczenia lokalizacji ogólnej, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów dla pozostałych inwestycji, tracą swą ważność z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 43. Zaświadczenia lokalizacyjne o uzgodnieniu lokalizacji szczegółowej, wydane przed dniem wejścia w życie zarządzenia, zachowują swą ważność. Do zaświadczeń tych stosuje się przepisy § 41.

§ 44. W sprawach lokalizacji szczegółowej, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, postępowanie toczy się w trybie dotychczasowym.

§ 45. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 40 z dnia 11 marca 1955 r. w sprawie zasad wyboru i trybu uzgadniania lokalizacji inwestycji.

§ 46. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
w z. K. Secomski
Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury:
Z. Skibniewski

Załączniki do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. (poz. 405).

Załącznik nr 1.

..... dnia 195... r.

(nazwa organu wydającego zaświadczenie)

Znak Do

Na pismo z dnia

Znak

ZASWIADCZENIE LOKALIZACJI OGÓLNEJ Nr

Na podstawie przepisów o lokalizacji inwestycji (zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r.—Monitor Polski Nr 67, poz. 408)

(nazwa organu powołanego do ustalania lokalizacji ogólnej)

ustala lokalizację ogólną

.....

.....

w

Uwagi:

.....

.....

.....

.....

.....

(pieczęć okrągła)

Do wiadomości otrzymuje:

- 1)
- 2)
- 3)

Kierownik organu powołanego do ustalania lokalizacji ogólnej

..... (podpis)

..... dnia 195... r.
 (nazwa organu wydającego zaświadczenie)
 Znak: Do
 Na pismo z dnia
 Znak:

ZASWIADCZENIE LOKALIZACJI SZCZEGÓŁOWEJ Nr

Na podstawie przepisów o lokalizacji inwestycji (zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. — Monitor Polski Nr 67, poz. 408)

.....
 (nazwa organu wydającego zaświadczenie)
 zgodnie z lokalizacją ogólną, ustaloną w
 (wymienić założenia inwestycji lub zaświadczenie lokalizacyjne)
*)
 zatwierdza lokalizację szczegółową
 (określić inwestycję lub sposób zamierzonego użytkowania nieruchomości)
 na terenie położonym w

 (oznaczyć teren)

oznaczonym na załączonej mapie—szkicu *).
 Teren ten stanowi własność
 Zaświadczenie jako dotyczące — w części dotyczącej *) gruntów prywatnych uzyskuje ważność po uprawomocnieniu się decyzji o wywłaszczeniu tych gruntów.
 Przy realizacji powinny być zachowane następujące warunki: *)

.....

(pieczęć okrągła)

1 załącznik *)
 Do wiadomości otrzymuje:

- 1)
- 2)
- 3)

Kierownik organu powołanego
 do zatwierdzenia lokalizacji szczegółowej

*) Niepotrzebne skreślić.

(podpis)

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 18 lipca 1957 r.

w sprawie ustalenia statutu wzorcowego ochotniczej straży pożarnej.

Na podstawie art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404) zarządza się, co następuje:

- § 1. Ustala się wzorcowy statut ochotniczej straży pożarnej w brzmieniu załącznika do niniejszego zarządzenia.
- § 2. Traci moc zarządzenie Ministra Gospodarki Komu-

nalnej z dnia 21 maja 1951 r. w sprawie ustalenia statutu wzorowego ochotniczej straży pożarnej (Monitor Polski Nr A-58, poz. 762).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. St. Antosiewicz